

Arrest

nr. 323 509 van 18 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. MEERSMAN
Lepelstraat 125
3920 LOMMEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. MEERSMAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, de verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 15 juli 2022 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 10 augustus 2022 om internationale bescherming. Op 5 april 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, M(...) J(...) R(...) M(...), verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) oktober 1995 in Barcelona in de staat Anzoátegui.

In 2013 begon u burgerlijk ingenieur te studeren aan de Universidad de Oriente (UDO). Op 6 maart 2014 sloot u zich als sympathisant aan bij Acción Democrática en u zette zich in voor de jongeren/studentensector van de partij op uw universiteit. U deelde voedsel uit aan de behoeftigen en u nam deel aan manifestaties op de universiteit.

Uw moeder verliet Colombia in juni 2015 samen met uw jongere broer. Nadat zij verhuisden, ging u bij uw grootmoeder wonen in Puerto De La Cruz, Anzoátegui.

Op 1 en 4 april 2017 nam u deel aan een protestmars in Caracas. U werd tijdens de mars van 4 april beroofd van uw tas, met daarin uw identiteitsdocumenten, door de nationale garde. Een week later werd u bedreigd door onbekenden via onbekende nummers en dit gedurende drie maanden. U verliet Venezuela op 7 juli 2017 en kwam aan bij uw familie in Colombia op 8 juli 2017.

Uw oudste zus verliet Venezuela in 2018 en uw jongste zus verliet Venezuela in 2020. Ze zijn beiden naar Colombia verhuisd.

U leerde uw partner, C(...) S(...) A(...) M(...) (CG (...)), kennen in het restaurant waar jullie werkten in Colombia en jullie relatie begon in december 2020.

Op 24 januari 2022 kreeg u een dreigbericht op WhatsApp van iemand met een Venezolaans nummer. U werd bang en besloot Colombia te verlaten.

U verliet Colombia samen met uw partner op 14 juli 2017 en jullie vlogen via Panama en Turkije naar België. Jullie kwamen aan in België op 15 juli 2022 en dienden op 10 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, een getuigenis van Acción Democrática, een kopie van uw gestolen paspoort, dreigberichten op Whatsapp, gedeelde Facebookberichten, nieuwsberichten over UDO, de Facebookpagina van Tupemaro UDO Anz, foto's en een Facebookbericht in verband met betrokkenheid bij Dale en een USB-stick (met algemene informatie (o.a. nieuwsberichten, Facebookberichten en video's van de protesten in Venezuela).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Wat betreft uw politieke activiteiten dient opgemerkt te worden dat deze louter op zich niet volstaan om een vrees voor vervolging aan te tonen bij terugkeer naar Venezuela. Vooreerst kunnen er vraagtekens bij het door u voorgehouden politieke profiel. U stelt sinds 2014 lid te zijn geweest van de politieke partij Acción Democrática (vragenlijst CGVS, vraag 3 en CGVS, p. 11). Ter staving van uw politiek engagement legt u een attest van de partij neer. Echter, in dit attest wordt nergens vermeld dat u lid zou zijn, maar wordt u slechts als sympathisant omschreven. Dat u zelf meerdere keren verklaart lid te zijn van Acción Democrática en u problemen kreeg vanwege dit lidmaatschap (vragenlijst CGVS, vraag 3) maar u geen bewijs kan neerleggen van dit lidmaatschap doet reeds ernstig twijfelen aan uw voorgehouden politieke profiel. Bovendien kan aan dit certificaat weinig bewijswaarde gehecht worden. Het gaat hier immers om een kopie waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Bovendien blijkt uit het attest dat u actief sympathisant was van 6 maart 2014 tot 18 april 2022. Echter, u verliet Venezuela op 7 juli 2017. U verklaart met de partij contact te hebben opgenomen voordat u naar België kwam en u dacht dat ze gingen vermelden dat u tot 2017

sympathisant was maar dat ze tot 2022 schreven (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 8.03.2024 (verder NPO), p. 11). Dit certificaat heeft voorts een gesolliciteerd karakter en hieruit kan men ook niet afleiden of u daadwerkelijk actief was in de vermelde periode.

U verklaart voorts politiek actief te zijn geweest op de universiteit waar u schoolliep. Hieruit blijkt echter niet dat u een bijzonder of een hoog profiel had. Ook blijkt niet uit uw verklaringen dat u heel actief of zichtbaar was. Zo verklaart u voedsel te hebben uitgedeeld op de universiteit aan behoeftigen, deel te hebben genomen aan de marsen op uw universiteit en deel te hebben genomen aan twee massademonstraties in Caracas (NPO, p. 8, 9 en 12).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus Venezuela. Behandeling van opposanten van 8 december 2022 en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten en NGO-medewerkers geveiseerd kunnen worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties. Uit de geraadpleegde informatie blijkt bovendien dat deze arrestaties arbitrair kunnen plaatsvinden waardoor iedereen die oppositieactiviteiten ontwikkelt potentieel risico loopt.

Echter, uit deze informatie blijkt eveneens dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Waar de massademonstraties, dewelke plaatsvonden van 2017 tot 2019, telkens gepaard gingen met een golf van massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voren dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt geenszins dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Waar u aanhaalt problemen te hebben gekend omwille van uw deelname aan de massademonstratie op 4 april 2017, moet op verschillende vaststellingen gewezen worden die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Uw verklaringen over hoe de autoriteiten u wisten te identificeren als deelnemer van de demonstratie van 4 april 2017 waarna al uw problemen begonnen zijn immers opmerkelijk. U verklaart dat de nationale garde uw tas stal met daarin uw origineel paspoort en een kopie van uw identiteitskaart (NPO, p. 19). Het is echter opmerkelijk dat u deze documenten, zeker uw origineel reispaspoort, überhaupt meegenomen zou hebben naar een demonstratie tegen de overheid. U liep hierdoor een vergroot risico op identificatie en represaille. Dit is des te opmerkelijker daar u zelf verklaart dat de belangrijkste bezigheid van de overheid op dergelijke demonstraties is om mensen te beroven (NPO, p. 16). U verklaart in dit verband louter dat u vergeten was deze documenten eruit te halen (NPO, p. 19). Dat u voordat u vertrok niet heeft gecontroleerd of u deze zaken wel of niet meehad is, gezien de context van een massademonstratie en uw kennis van de werkwijze van de autoriteiten op dergelijke demonstraties, dan ook merkwaardig.

Uw verklaringen over de bedreigingen die u een week na de demonstratie, en gedurende drie maanden, ontving overtuigen niet. Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit vermeld heeft dat u gedurende drie maanden bedreigd werd in Venezuela. Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in (NPO, p. 3-4). Verder verklaarde u op het CGVS op 7 juli 2017 te zijn vertrokken (NPO, p. 7). Echter, op de DVZ verklaarde u vertrokken te zijn op 10 april 2017 (verklaring DVZ d.d. 10.11.2022, p. 12, punt 33). Uit deze verklaring blijkt dus niet dat u nog drie maanden na de demonstratie van 4 april 2017 in Venezuela verbleef. Bovendien weet u niet door wie u werd

bedreigd, weet u niet meer hoeveel afpersgeld ze vroegen en stelt u dat andere studenten ook werden bedreigd, maar heeft u geen idee over wat met hen is gebeurd (NPO, p. 19-21). Het feit dat u geen enkel concreet en gedetailleerd element vermeldt over de bedreigingen voor uw vertrek, belet dat uw beweringen als vaststaand worden beschouwd.

Waar u nog aanhaalt te zijn bedreigd in Colombia moet ook op verschillende vaststellingen gewezen worden die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo verklaart u slechts eenmaal te zijn bedreigd via tekstbericht op 24 januari 2022 (NPO, p. 20). Het is echter opmerkelijk dat u ongeveer vijf jaar na de massademonstratie waaraan u deelnam op 4 april 2017, en waar u geen bijzondere rol speelde, nog gecontacteerd zou worden. Hiermee geconfronteerd, zegt u niet te weten hoe dat komt (NPO, p. 21). Bovendien weet u ook niet wie u bedreigde en hoe ze aan uw nummer kwamen (NPO, p. 20-21). Als bewijs van deze bedreiging legt u foto's met de screenshots van uw bedreigingen op WhatsApp neer. Aan deze screenshots kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld en geschreven.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan voedselbedelingen, aan marsen op de universiteit en aan een twee massademonstraties niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw politieke activiteiten.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw identiteitskaart, paspoort en kopie van uw oude (gestolen) paspoort houden enkel verband met uw nationaliteit maar tonen geen vrees ingeval van terugkeer aan.

Wat betreft de gedeelde Facebookberichten, de nieuwsberichten over UDO, de Facebookpagina van Tupamaro UDO Anz, de foto's en een Facebookbericht in verband met betrokkenheid bij Dale en een USB-stick (met o.a. nieuwsberichten, Facebookberichten en video's van de protesten in Venezuela), dient herhaald te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in het vizier te zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw – beperkte – politieke activiteiten.

De getuigenis van Acción Democrática en de dreigberichten werden hierboven reeds besproken.

In verband met de e-mails die het CGVS op 22 maart 2024 en 25 maart 2024 ontving van uw advocaat met daarin de screenshots van de bedreiging die u via WhatsApp ontving in Colombia en enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus

niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijs, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit

de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenschappelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept ze de schending van de materiële motiveringsplicht in.

Wat betreft haar politieke profiel, wijst verzoekster erop een attest van Acción Democrática te hebben bijgebracht waarin vermeld wordt dat ze een actief sympathisant was vanaf 6 maart 2014. Verzoekster voert aan dat in haar dialect de woorden lid of sympathisant hetzelfde betekenen, waarbij zij verwijst naar de notities van haar persoonlijk onderhoud. Waar de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing op wijst dat dit attest een kopie is, hekelt verzoekster dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) uitdrukkelijk vraagt geen originele documenten naar hen op te sturen, doch steeds kopieën. Zij wijst erop dat ze dan ook een kopie van dit attest heeft bezorgd, en het originele document meenam naar haar persoonlijk onderhoud. Verzoekster herhaalt verder dat zij in de veronderstelling was dat de partij zou vermelden dat ze lid was tot 2017 en niet tot 2022. Ze bevestigt Venezuela te hebben verlaten in 2017 en stelt dat ze nooit laten weten heeft dat ze haar lidmaatschap wenste op te zeggen en zij geen contact durfde op te nemen met de partij, waardoor zij nog in hun systeem vermeld staat als sympathisant.

Verzoekster licht verder toe dat ze er na de bedreigingen die zij ontving alles aan gedaan heeft zodat ze haar niet meer zouden linken aan de partij, maar *“de gedetailleerde beschrijving van de activiteiten die ze voor de partij uitvoerde, de leiders van de partij op dat moment, de ideologie van de partij, een video van haar aanwezigheid op een van de manifestaties enz.”*, duidelijk aantonen dat ze effectief politiek actief was binnen de partij.

Verzoekster meent dat uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat zij effectief gevaar loopt indien zij zou terugkeren naar Venezuela en betoogt verder dat het feit dat politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk zijn afgenomen, niet wegneemt dat ze nog steeds plaatsvinden. Ze verwijst hierbij naar een artikel waaruit blijkt dat de huidige president een wetsvoorstel heeft ingediend *“om de vervolging van oppositiegroepen in Venezuela te verdubbelen”* (stukkenbundel verzoekster, stuk 3). Zij stelt dat zolang de huidige regering aan de macht blijft, zij steeds gevaar zal blijven lopen gelet op het feit dat zij haar ideologie niet zal veranderen en steeds zal streven naar een democratie in haar land.

Aangaande het feit dat verzoekster haar paspoort en een kopie van haar identiteitskaart zou meegenomen hebben naar de demonstratie, herhaalt verzoekster dat het om een vergetelheid gaat en voert ze aan dat ze initieel niet de bedoeling had om mee te protesteren en het een vreedzaam protest diende te worden. Waar de adjunct-commissaris vaststelt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) de bedreigingen die zij na de demonstratie ontvangen heeft niet heeft vermeld, voert verzoekster aan dat zij hiervan wel melding heeft gemaakt, en *“uitdrukkelijk stelde dat zij ervoor zou zorgen dat zij op haar tweede interview documenten van de dreigementen kon voorleggen”*. Bovendien wenst verzoekster te benadrukken dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud toegelicht heeft dat zij bij de DVZ slechts een korte samenvatting gaf van haar problemen.

Verder stelt verzoekster dat ze nooit 10 april 2017 heeft vermeld als datum van vertrek en voegt ze toe dat ze de tolk niet altijd goed begreep, waarbij ze verwijst naar de notities van haar persoonlijk onderhoud. Waar de adjunct-commissaris motiveert dat verzoekster niet weet door wie ze werd bedreigd, wijst verzoekster erop dat ze wel degelijk heeft vermeld dat ze dacht dat het om de nationale garde ging die haar identiteitsdocumenten hadden gestolen en voegt ze toe dat het voor zich spreekt dat leden van de nationale garde hun identiteit niet gaan prijsgeven aan de telefoon of via een bericht. Aangaande het afpersgeld dat ze vroegen, licht verzoekster toe dat de bedreigingen dateren van bijna zeven jaar geleden, zodat het volgens haar aannemelijk is dat ze de exacte bedragen niet meer kent. Wat betreft de bedreigingen die de andere studenten ontvingen, voert ze aan dat ze al bijna zeven jaar geen contact meer heeft en dat ze zo min mogelijk banden wou hebben gelinkt aan de partij. Desalniettemin heeft ze wel verklaard dat haar beste vriend, A., met wie ze wel contact onderhoudt, asiel heeft aangevraagd in de Verenigde Staten, aldus verzoekster.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing stelt dat het opmerkelijk is dat verzoekster ongeveer vijf jaar na de massademonstratie waaraan zij deelnam nog gecontacteerd zou worden, wijst verzoekster op hetgeen zij hierover heeft verklaard tijdens haar persoonlijk onderhoud en voert zij aan dat dit haar een enorme angst heeft ingeboezemd en zij dan ook besloten heeft om ook Colombia met haar partner te verlaten. Zij wijst erop dat ze een bewijs van deze bedreiging bijbrengt en uit kritiek op de motivering in de bestreden beslissing dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend wegens *“mogelijke manipulatie”*.

Vervolgens is verzoekster van mening dat zij, ondanks bepaalde vaststellingen die haar geloofwaardigheid kunnen ondermijnen, een zeer gedetailleerd en sluitend verhaal heeft verteld. Tevens stelt ze dat de regering iedereen die in het buitenland zit als landverraders beschouwt en er een bevel wordt gegeven deze te ontvoeren en vermoorden. Het staat volgens haar vast dat zij hetzelfde lot te wachten staat bij terugkeer naar

Venezuela, aangezien de regering nog steeds haar gegevens heeft en zij nog steeds dezelfde ideologie verdedigt. Bovendien zorgen de naderende verkiezingen, alsook het wetsvoorstel dat op dit moment op tafel ligt, voor een gegronde vrees voor onveiligheid, sancties, gevangenisstraffen en erger, aldus verzoekster.

Verzoekster vraagt in hoofdbeide haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een krantenartikel van 4 april 2024 aangaande het nieuwe wetsvoorstel gevoegd als nieuw stavingstuk (stukkenbundel verzoekster, stuk 3).

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 22 januari 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, verwijst naar de COI Focus “Venezuela: *Situatieschets*” van EUAA van 26 september 2024 en de COI Focus “Venezuela. *Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie*” van 13 mei 2024.

3.2.2. Op 23 januari 2025 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij een vertaling voegt van het krantenartikel van 4 april 2024 aangaande het nieuwe wetsvoorstel gevoegd bij haar verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Venezuela, omwille van problemen die zij kende naar aanleiding van haar politieke activiteiten. Verzoekster zou zich in 2014 aangesloten hebben bij de politieke partij *Acción Democrática*. Ze zou zich in dit kader ingezet hebben voor de jongeren en studenten van de partij op haar universiteit, eten uitgedeeld hebben en deelgenomen hebben aan manifestaties op de universiteit. Op respectievelijk 1 en 4 april 2017 zou verzoekster deelgenomen hebben aan twee protestmarsen in Caracas. Tijdens de demonstratie van 4 april 2017 zou zij beroofd zijn van haar tas, waar haar identiteitsdocumenten in zaten, door de nationale garde. Een week later zouden onbekenden haar via onbekende telefoonnummers beginnen bedreigen zijn. Verzoekster zou daarom Venezuela drie maanden later verlaten hebben en zich bij haar familie in Colombia gevoegd hebben. Op 24 januari 2022 zou zij in Colombia een dreigbericht gekregen hebben via Whatsapp van een Venezolaans nummer, waardoor ze besloot Colombia te verlaten samen met haar Venezolaanse partner, die zij in Colombia had leren kennen.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Vooreerst motiveert de adjunct-commissaris betreffende verzoeksters voorgehouden politieke profiel in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

*“Vooreerst kunnen er vraagtekens [worden geplaatst] bij het door u voorgehouden politieke profiel. U stelt sinds 2014 lid te zijn geweest van de politieke partij *Acción Democrática* (vragenlijst CGVS, vraag 3 en CGVS, p. 11). Ter staving van uw politiek engagement legt u een attest van de partij neer. Echter, in dit attest wordt nergens vermeld dat u lid zou zijn, maar wordt u slechts als sympathisant omschreven. Dat u zelf*

meerdere keren verklaart lid te zijn van Accion Democrática en u problemen kreeg vanwege dit lidmaatschap (vragenlijst CGVS, vraag 3) maar u geen bewijs kan neerleggen van dit lidmaatschap doet reeds ernstig twijfelen aan uw voorgehouden politieke profiel. Bovendien kan aan dit certificaat weinig bewijswaarde gehecht worden. Het gaat hier immers om een kopie waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Bovendien blijkt uit het attest dat u actief sympathisant was van 6 maart 2014 tot 18 april 2022. Echter, u verliet Venezuela op 7 juli 2017. U verklaart met de partij contact te hebben opgenomen voordat u naar België kwam en u dacht dat ze gingen vermelden dat u tot 2017 sympathisant was maar dat ze tot 2022 schreven (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 8.03.2024 (verder NPO), p. 11). Dit certificaat heeft voorts een gesolliciteerd karakter en hieruit kan men ook niet afleiden of u daadwerkelijk actief was in de vermelde periode.”

Verzoekster tracht de terechte vaststelling in de bestreden beslissing, namelijk dat er in het attest staat dat zij een sympathisant is geweest van Acción Democrática, en niet dat zij er lid van is, te weerleggen door aan te voeren dat “*lid of sympathisant in hun dialect hetzelfde betekenen*”. Dit is echter een blote bewering die verzoekster niet verder staft. Evenmin maakte zij hierover enige opmerking na het ontvangen van de notities van haar persoonlijk onderhoud. Aangaande het feit dat dit attest een kopie is, zoals door de adjunct-commissaris terecht wordt opgemerkt, betoogt verzoekster dat het CGVS uitdrukkelijk vraagt om enkel kopieën naar hen te sturen, wat echter opnieuw een blote bewering is. Waar verzoekster in dit kader toevoegt dat ze het originele document meegenomen heeft naar haar persoonlijk onderhoud waar ze dit heeft getoond, merkt de Raad op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat verzoekster wel verklaarde dat zij het originele attest had, doch enkel een kopie ervan neerlegde (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11; AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 3). Waar kan worden aangenomen dat verzoekster haar ‘lidmaatschap’ van Acción Democrática niet heeft opgezegd voorafgaand aan haar vertrek uit Venezuela in 2017 en dat zij bijgevolg in het systeem van de partij vermeld bleef staan als ‘sympathisant’, tot het moment waarop zij vanuit Colombia contact opnam met het oog op het verkrijgen van het neergelegde attest, blijkt hieruit wel dat aan haar hoedanigheid van “*actief sympathisant*” niet veel waarde kan worden gehecht. De vermelding dat zij deze functie, die overigens inhoudelijk niet verder wordt toegelicht, heeft uitgeoefend van 6 maart 2014 tot 18 april 2022, terwijl zij sinds haar voorgehouden vertrek uit Venezuela in 2017 duidelijk niet meer politiek actief was, doet vragen rijzen bij de aard en betekenis van haar voorgehouden politiek activisme. Het voorgaande in acht genomen, kan uit het voorgelegde attest worden afgeleid dat verzoekster in de vermelde periode bij Acción Democrática geregistreerd stond als ‘sympathisant’ van de partij, doch niet dat zij daadwerkelijk actief is geweest binnen de partij. Dit neemt niet weg dat het attest deel dient uit te maken van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling en dient te worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. Te dezen wijst verzoekster er in haar verzoekschrift terecht op dat zij een gedetailleerde beschrijving kon geven van haar activiteiten, van de leiders van de partij op dat moment en van de ideologie van de partij (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-10). Het administratief dossier bevat geen informatie op basis waarvan de waarachtigheid van deze verklaringen kan worden nagegaan. Minstens dient te worden vastgesteld dat verzoeksters verklaringen betreffende voornoemde elementen door de adjunct-commissaris niet worden betwist. Aldus kan worden aangenomen dat verzoekster gedurende de jaren voorafgaand aan haar voorgehouden vertrek uit Venezuela politiek actief is geweest op de universiteit waar zij studeerde.

Wat dit betreft, dient de Raad de adjunct-commissaris bij te treden waar zij in de bestreden beslissing overweegt dat uit de beschikbare landeninformatie geenszins blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* tot problemen leidt, waardoor het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet kan volstaan om erkend te worden als vluchteling, en een individuele beoordeling derhalve noodzakelijk blijft. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toe:

“Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus Venezuela. Behandeling van opposanten van 8 december 2022 en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten en NGO-medewerkers geviséerd kunnen worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties. Uit de geraadpleegde informatie blijkt bovendien dat deze arrestaties arbitrair kunnen plaatsvinden waardoor iedereen die oppositieactiviteiten ontwikkelt potentieel risico loopt.

Echter, uit deze informatie blijkt eveneens dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Waar de massademonstraties, dewelke plaatsvonden van 2017 tot 2019, telkens gepaard gingen met een golf van massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voor dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de

afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt geenszins dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk."

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat, hoewel de politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk zijn afgenomen, dit niet wegneemt dat deze nog steeds plaatsvinden, en verwijst in dit kader naar een krantenartikel over een wetsvoorstel van de autoriteiten om de vervolging van oppositiegroepen in Venezuela te "verdubbelen" (stukkenbundel verzoekster, stuk 3), waarvan zij de vertaling bij aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoekster neergelegd op 23 januari 2025, stuk 4). Verzoekster stelt dat uit dit artikel blijkt dat *"iedereen die kritiek heeft op het regime nog meer zal worden vervolgd"*, en zij, zolang de huidige regering aan de macht blijft, steeds gevaar zal blijven lopen *"gelet op het feit dat zij haar ideologie niet zal veranderen en steeds zal streven naar een democratie in haar land"*. Wat dit betreft, betwist noch ontkent de Raad, net zo min als het CGVS, dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten van de Venezolaanse regering en er in dit kader arbitraire arrestaties kunnen plaatsvinden. Uit de beschikbare informatie en uit het door verzoekster bijgevoegde wetsvoorstel blijkt echter niet dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de autoriteiten. Bovendien blijkt niet dat verzoekster een bijzonder of hoog profiel had of heel actief of zichtbaar was, daar uit haar verklaringen blijkt dat zij voedsel heeft uitgedeeld op de universiteit, deelnam aan marsen op de universiteit en deelnam aan twee massademonstraties in Caracas (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, 9 en 12). Dit in acht genomen, kan het loutere feit dat verzoekster (beperkt) politiek actief zou zijn geweest in Venezuela, op zich dan ook niet volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, waardoor een individuele beoordeling aldus noodzakelijk blijft.

Waar verzoekster aanhaalt problemen te hebben gekend omwille van haar deelname aan de massademonstratie op 4 april 2017, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar zij in de bestreden beslissing op verschillende vaststellingen wijst die de geloofwaardigheid van deze problemen ondermijnen. Zo motiveert de adjunct-commissaris, aangaande verzoeksters verklaringen over hoe de autoriteiten haar wisten te identificeren als deelnemer aan de demonstratie, in de bestreden beslissing met redenen als volgt:

"U verklaart dat de nationale garde uw tas stal met daarin uw origineel paspoort en een kopie van uw identiteitskaart (NPO, p. 19). Het is echter opmerkelijk dat u deze documenten, zeker uw origineel reis paspoort, überhaupt meegenomen zou hebben naar een demonstratie tegen de overheid. U liep hierdoor een vergroot risico op identificatie en represaille. Dit is des te opmerkelijker daar u zelf verklaart dat de belangrijkste bezigheid van de overheid op dergelijke demonstraties is om mensen te beroven (NPO, p. 16). U verklaart in dit verband louter dat u vergeten was deze documenten eruit te halen (NPO, p. 19). Dat u voordat u vertrok niet heeft gecontroleerd of u deze zaken wel of niet meehad is, gezien de context van een massademonstratie en uw kennis van de werkwijze van de autoriteiten op dergelijke demonstraties, dan ook merkwaardig."

Door er zich in haar verzoekschrift louter toe te beperken te verwijzen naar haar verklaringen waar zij stelt dat het niet de bedoeling en een slechte gewoonte was haar paspoort mee te hebben en te herhalen dat het om een vergetelheid ging en het een vreedzaam protest diende te worden, brengt verzoekster geen concrete elementen of argumenten aan die bovenstaande motieven in een ander daglicht kunnen plaatsen. Waar zij dit nog tracht te verschonen door te betogen dat zij initieel niet de bedoeling had mee te demonstreren, dient te worden gewezen op haar eerdere verklaringen, waaruit blijkt dat verzoekster aan de universiteit had afgesproken met medestudenten om van daaruit te vertrekken naar het startpunt van de demonstratie (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18).

Voorts overweegt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende:

"Uw verklaringen over de bedreigingen die u een week na de demonstratie, en gedurende drie maanden, ontving overtuigen niet. Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit vermeld heeft dat u gedurende drie maanden bedreigd werd in Venezuela. Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast werd er u aan het begin van het persoonlijk

onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in (NPO, p. 3-4). Verder verklaarde u op het CGVS op 7 juli 2017 te zijn vertrokken (NPO, p. 7). Echter, op de DVZ verklaarde u vertrokken te zijn op 10 april 2017 (verklaring DVZ d.d. 10.11.2022, p. 12, punt 33). Uit deze verklaring blijkt dus niet dat u nog drie maanden na de demonstratie van 4 april 2017 in Venezuela verbleef. Bovendien weet u niet door wie u werd bedreigd, weet u niet meer hoeveel afpersgeld ze vroegen en stelt u dat andere studenten ook werden bedreigd, maar heeft u geen idee over wat met hen is gebeurd (NPO, p. 19-21). Het feit dat u geen enkel concreet en gedetailleerd element vermeldt over de bedreigingen voor uw vertrek, belet dat uw beweringen als vaststaand worden beschouwd."

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij bij de DVZ wel melding maakte van de bedreigingen en *"zelfs uitdrukkelijk stelde dat zij ervoor zou zorgen dat zij op haar tweede interview documenten van de dreigementen kon voorleggen"*. De Raad merkt namelijk op dat, hoewel verzoekster bij de DVZ melding maakte van dreigementen die zij via sociale media ontvangen zou hebben in Colombia en verklaarde hiervan documenten ter staving te zullen neerleggen, zij niets vermeld heeft over eventuele bedreigingen waarmee zij reeds in Venezuela zou zijn geconfronteerd, zoals ook door de adjunct-commissaris terecht wordt vastgesteld. Door louter het tegendeel te beweren, doet verzoekster hieraan geen afbreuk. Verder doet de omstandigheid dat verzoekster slechts een samenvatting van haar problemen gaf bij de DVZ, zoals ze tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf en in haar verzoekschrift herhaalt, geen afbreuk aan de verwachting dat verzoekster te allen tijde coherente en volledige verklaringen aflegt over de kernelementen van haar relaas en de redenen van haar vertrek uit Venezuela. Door de beweerde bedreigingen in Venezuela niet te vermelden, blijft verzoekster hiertoe echter in gebreke. Bovendien gaf verzoekster aan het begin van haar persoonlijk onderhoud aan dat het gesprek bij de DVZ goed verliep en ze alle problemen die ertoe geleid hebben dat ze haar land van herkomst verliet, had kunnen samenvatten (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Waar verzoekster aangaande het moment dat ze Venezuela verliet in haar verzoekschrift aanvoert dat ze nooit 10 april 2024 heeft vermeld, merkt de Raad op dat, zoals door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, verzoekster dit wel degelijk verklaarde tijdens haar interview bij de DVZ (AD, stuk 7, 'Verklaring DVZ', vraag 33). Waar zij opwerpt dat ze de tolk niet altijd goed begreep, wijst de Raad erop dat haar verklaringen bij de DVZ aan haar werden voorgelezen in het Spaans en dat ze het gehoorverslag hierna uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende en hiermee aangaf dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bovendien bevestigde ze dit nog eens aan het begin van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Verzoekster heeft aan het begin van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS weliswaar aangegeven dat zij bij de DVZ het gevoel had dat sommige woorden niet hetzelfde betekenen als in haar Venezolaanse dialect, doch dit impliceert op zich niet dat zij de tolk niet goed zou hebben begrepen, temeer zij zonder meer bevestigde dat zij de tolk bij de DVZ goed verstond (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4). In dit verband dient er nog op gewezen dat de ambtenaren van de DVZ onpartijdig zijn en er geen persoonlijk belang bij hebben de verklaringen van verzoeksters om internationale bescherming onjuist weer te geven. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Aangaande de daders van de bedreigingen, voert verzoekster in haar verzoekschrift aan dat ze *"wel degelijk vermeld (heeft) dat ze dacht dat het om de nationale garde ging die haar identiteitsdocumenten hadden gestolen gelet op het feit dat men aan de telefoon het nummer van haar identiteitskaart voorlezen en in tekstberichten foto's van haar identiteitskaart doorstuurden"* en stelt ze dat het voor zich spreekt dat leden van de nationale garde hun identiteit niet gaan prijsgeven aan de telefoon. Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat ze niet exact wist wie haar bedreigde of door hoeveel mensen zij bedreigd werd en ze louter vermoedt dat dit de nationale garde zou geweest zijn (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). De Raad wijst erop dat deze bedreigingen de reden zijn van verzoeksters vertrek uit Venezuela, waardoor ervan haar verwacht kan worden dat ze zich informeert of probeert te achterhalen wie haar bedreigt, zodat ze het risico waaraan ze zou kunnen worden blootgesteld terdege kan inschatten, en zich niet louter op vermoedens baseert, *quod non*. Bovendien beperkt verzoekster zich ertoe, wat betreft het feit dat ze niet kan vertellen hoeveel geld er van haar geëist werd, te stellen dat dit al zeven jaar geleden is en te herhalen dat ze geen exacte bedragen weet, waarmee ze evenmin concrete elementen ter weerlegging van bovenstaande motieven aanbrengt. Aangaande het lot van de andere studenten, die hetzelfde zouden meegemaakt hebben als verzoekster, betoogt verzoekster dat zij al zeven jaar geen contact meer heeft met hen, zij zo min mogelijk banden wou hebben gelinkt aan de partij en zij wel gesteld heeft dat ze nog contact onderhoudt met A., die asiel aangevraagd heeft in de Verenigde Staten. De Raad merkt op dat verzoekster zich ten tijde van de bedreigingen, hoewel blijkt dat zij toen nog contact had met haar medestudenten, evenmin heeft geïnformeerd over hun lot (*Ibid.*, p. 19-20), waardoor zij haar gebrek aan kennis niet kan verschonen door het tijdsverloop en het feit dat zij wou vermijden dat zij kon worden gelinkt aan Acción Democrática. Verzoeksters betoog is bijgevolg niet afdoend om bovenstaande pertinente analyse, namelijk dat haar verklaringen aangaande de bedreigingen niet kunnen overtuigen en ze hiervan geen enkel concreet en gedetailleerd element kan vermelden, om te buigen.

Verder treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar zij aangaande verzoeksters beweerde bedreigingen in Colombia op goede gronden het volgende stelt:

“Waar u nog aanhaalt te zijn bedreigd in Colombia moet ook op verschillende vaststellingen gewezen worden die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo verklaart u slechts eenmaal te zijn bedreigd via tekstbericht op 24 januari 2022 (NPO, p. 20). Het is echter opmerkelijk dat u ongeveer vijf jaar na de massademonstratie waaraan u deelnam op 4 april 2017, en waar u geen bijzondere rol speelde, nog gecontacteerd zou worden. Hiermee geconfronteerd, zegt u niet te weten hoe dat komt (NPO, p. 21). Bovendien weet u ook niet wie u bedreigde en hoe ze aan uw nummer kwamen (NPO, p. 20-21). Als bewijs van deze bedreiging legt u foto's met de screenshots van uw bedreigingen op WhatsApp neer. Aan deze screenshots kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld en geschreven.”

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat het feit dat ze na vijf jaar opnieuw bedreigd werd de reden was voor haar om Colombia te verlaten, wat echter niet wegneemt dat het niet aannemelijk is dat ze vijf jaar na de massademonstratie waaraan ze deelnam opeens opnieuw gecontacteerd zou worden.

Waar ze erop wijst hiervan bewijs te hebben neergelegd, namelijk printscreens van de Whatsapp-berichten (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 5 en 11), dient de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast te stellen dat deze printscreens eenvoudig manipuleerbaar zijn en geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Evenmin kan uit deze printscreens worden afgeleid van wie deze berichten afkomstig zijn.

De overige door verzoekster neergelegde documenten kunnen het voorgaande evenmin wijzigen. Haar identiteitskaart, paspoort en oud (gestolen) paspoort hebben enkel betrekking op haar identiteit en nationaliteit, en niet op haar vluchtmotieven (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 1, 2 en 4). Aangaande de nieuwsberichten over UDO, de Facebookpagina van Tupamaro UDO Anz, de foto's en een Facebookbericht in verband met betrokkenheid bij Dale en de USB-stick met verschillende nieuwsberichten, Facebookberichten en video's van de protesten in Venezuela, stelt de Raad vast dat deze louter algemeen van aard zijn, doch geen betrekking hebben op verzoeksters concrete problemen en situatie (*Ibid.*, nrs. 7-10).

Wat betreft de door verzoekster gedeelde berichten op Facebook, stelt de Raad vast dat deze verzoeksters betrokkenheid bij de protesten niet bewijzen, noch dat zij hierdoor bedreigingen ontvangen zou hebben (*Ibid.*, nr. 6). Deze documenten zijn dan ook niet voldoende om aan te tonen dat verzoekster in het vizier gekomen zou zijn van de Venezolaanse autoriteiten omwille van haar (beperkte) politieke activiteiten.

Waar verzoekster nog van mening is dat zij *“een zeer gedetailleerd en sluitend verhaal heeft verteld op grond waarvan zij terecht vreest problemen te ondervinden omwille van haar politieke activiteiten bij terugkeer naar Venezuela”*, stipt de Raad aan dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. De Raad stelt vast dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtmotieven. Deze concrete en pertinente vaststellingen en overwegingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoekster geenszins weerlegd of ontkracht.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Venezuela, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij, omwille van de problemen die ze gekregen zou hebben naar aanleiding van haar politieke activiteiten, een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert.

Waar verzoekster verder nog in haar verzoekschrift opwerpt dat de regering iedereen die in het buitenland zit als landverraders beschouwt en het bevel geeft hen te ontvoeren en te vermoorden, is het voor de Raad niet duidelijk waaruit dit zou blijken en waarop verzoekster deze bewering baseert. Uit de COI Focus *“Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie”* van 13 mei 2024, waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij, blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn of haar verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad betwist niet dat uit deze informatie blijkt dat verzoekster bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle, maar stelt dat uit deze informatie verder blijkt dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd, laat staan dat Venezolanen die vanuit het buitenland terugkeren systematisch als landverraders worden beschouwd en vervolgd. Het loutere feit dat

terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijk worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Personen waarvan kan worden vermoed dat zij bij terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Verzoekster toont niet aan een dergelijk profiel te hebben. Zij voert aan dat de regering nog steeds haar gegevens heeft en zij nog steeds dezelfde ideologie verdedigt, doch blijft in gebreke aannemelijk te maken dat zij voor haar komst naar België kon worden geïdentificeerd als opposant van het regime en sindsdien in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten staat.

De Raad merkt tot slot op dat uit de beschikbare landeninformatie, en met name de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 26 september 2024, waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij, blijkt dat de diepe politieke en sociale crisis in Venezuela op heden blijft aanhouden en dat na de gecontesteerde presidentsverkiezingen van juli 2024 opnieuw massademonstraties plaatsvonden tegen de uitslag van de verkiezingen, die ook door heel wat landen en internationale waarnemers in twijfel is getrokken. Daarbij is de gewelddadige repressie door het regime van mensen die deelnemen aan betogingen en zich kritisch uitlaten over het regime opnieuw toegenomen, terwijl het regime eveneens een sfeer van wantrouwen en angst onder gewone burgers creëert en er weer meer willekeurige arrestaties lijken plaats te vinden om de bevolking te intimideren. In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er thans sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel of haar activiteiten dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals deze blijken uit de beschikbare objectieve bronnen. Hoger is komen vast te staan dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar politieke activiteiten als opposant in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou zijn gekomen voorafgaand aan haar vertrek. Behalve haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven voert verzoekster geen andere persoonlijke omstandigheden of elementen aan op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat zij bij terugkeer naar Venezuela geïdendeerd zal worden door de autoriteiten. In dit verband is het relevant op te merken dat verzoekster volgens haar verklaringen afstand nam van Acción Democrática in april 2022 voor haar komst naar België en sindsdien geen contact meer heeft gehad met de partij noch met partijleden (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.3 en stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), en dat ze meermaals aanhaalt, zowel tijdens haar persoonlijk onderhoud als in haar verzoekschrift, dat ze zich na de vermeende vervolgingsfeiten in 2017 probeerde te ontdoen van alles waardoor zij nog zou kunnen worden gelinkt aan de partij. Verzoekster haalt bovendien niet aan, laat staan dat zij zou aantonen, dat ze op heden oppositieactiviteiten, van welke aard dan ook, ontplooit die haar bij terugkeer naar Venezuela in de problemen zouden kunnen brengen. Het voorgaande in acht genomen, volstaat de door haar ter terechtzitting geuite vrees om bij terugkeer haar vrijheid en rechten te verliezen, aangezien ze er haar mening niet zal kunnen geven en zelfs de sociale media er gecensureerd worden, niet om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In acht genomen van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

3.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming omwille van haar politieke activiteiten, noch omwille van haar verblijf in het buitenland, noch omwille van het repressieve politieke klimaat in de aanloop naar en volgend op de presidentsverkiezingen van juli 2024.

Verzoekster betwist verder niet dat uit de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing niet blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat zij evenmin aantoonde dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. De motieven die dienaangaande worden uiteengezet in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en voormelde landeninformatie, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

3.3.3.3. De Raad merkt voorts op dat verzoekster geenszins de analyse in de bestreden beslissing betwist dat er actueel voor burgers in Venezuela geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze analyse vindt steun in de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en de geactualiseerde landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota die door de verwerende partij op 22 januari 2025 werd neergelegd en wordt, daar zij door verzoekster niet wordt betwist, laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT